

Громадська організація

МАЙДАН СТРИЙЩИНИ

БУДЬ АКТИВНИМ: ВСЕ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ТЕБЕ

- «Отже, підвалиною всякої влади – малої, чи великої – є любов. То ж коли домагаєшся (у справах, щодо яких справуєш владу над людьми) послуху та пошанівку, то в першій мірі сам шануй святість Божого порядку, над яким стоїш, і не понижай його безправством та самолюбством».

(1901р., січня 4 / 17/, Станиславів, Львів. З пастирського послання Митрополита Андрія Шептицького)

« Хтось там галасує, голосує.
Хтось танцює ритуальний танець.
Час — він мудрий, фікції скасує,
а, між іншим, - я таки зостанусь...»

(Ліна Костенко)

жовтень 2015 року

День Гідності та Свободи

Два роки, що минули після МАЙДАНУ, показали необхідність постійної боротьби за Гідність та Свободу.

Мирне зібрання студентів та небайдужих до долі України громадян 21 листопада 2013 року в Києві, розгін Майдану і побиття студентів, барикади і намети у середмісті столиці. Відразу після київського Євромайдану ожив МАЙДАН в Стрию. Тут, біля пам'ятника «Будителям» сформувався штаб Спротиву, звідси відправлялися автобуси в Київ. Як і в багатьох містах України, у Стрию першими вийшли на центральний майдан міста небайдужі молоді люди, щоб заявити свою принципову позицію щодо непідписання угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом. Згодом студентський Євромайдан переріс у справжню Революцію Гідності.

Саме про життєву необхідність змін та засудження силових методів влади говорили 23 листопада 2013 року на віче у Стрию. Марту Остапович, яка два роки тому через соціальні мережі згуртувала молодь вийти у Стрию на Майдан на підтримку студентів у Києві, підтримали і активні стріяни. Тоді ж відбувся перший марш на підтримку Євроінтеграції, урочиста хода з великими прапорами України та Євросоюзу, співали Оду Радості (гімн Євросоюзу) Бетховена та мали наївні сподівання, що мирними протестами можна швидко змінити майбутнє.

Дух Стрийського МАЙДАНУ був настільки сильним і патріотичним, що привів до самоорганізації стріян і створення **ШТАБУ СПРОТИВУ ДИКТАТУРІ**. Одним з перших в Україні запрацював Стрийський штаб, що координував роботу на двох МАЙДАНАХ – Стрийському та Київському. Члени штабу практично цілодобово працювали, налагоджуючи роботу зі збору коштів та речей, продуктів і дров, відправки добровольців на Майдан. Жодне віче на Стрийському МАЙДАНИ не обходилося без активних учнів та студентів. Викрикувані ними гасла будили Стрий:

«Україна – це Європа!»; «Україна понад усе!»; «МИ – Є»; «Слава Україні!» - «Героям слава!»; «Слава нації!» - «Смерть ворогам!»; «Стрий – європейське місто!»; «Україно, вставай!»; «Стрий, вставай!»; «Хто не скаче, той – москаль!» - грілися, щоб не замерзнути; «Зека на нари – тоді підем на нари!»...»

А 1 грудня 2013 року на Стрийському МАЙДАНІ прозвучала ЗАЯВА СТРИЙСЬКОГО НАРОДНОГО ВІЧЕ:

«Категорично засуджуємо силові заходи влади, жорстокий розгін Київського Євро - майдану. Вважаємо, що персональну відповідальність за побище мирної демонстрації молоді несе президент України. Непідписання Угоди про асоціацію з ЄС розцінюємо як зраду національних інтересів, вчинену в цинічний та брехливий спосіб, чим президент принизив нашу національну гідність перед народами Європи та світу».

І завирували МАЙДАНИ по всій Україні. І підтвердилися слова великого українського поета Василя Симоненка:

«Народ мій є! Народ мій завжди буде!

Ніхто не перекареслить мій народ!»

*Голова громадської організації «Майдан Стрийщини»
Вікторія Коцур*

Хто тобі сказав, що буде легко? Хіба ти можеш жити без мети?

У День Гідності та Свободи українці згадуватимуть про обидва Майдани: і про старт Помаранчевої революції, і з чого починалася Революція гідності. Ці річниці викликають у багатьох змішані почуття: як позитивні, так і болісні. У всіх, врешті, вони різні, проте не мало люду поміж собою неодмінно говоритиме про розчарування.

Наївно було сподіватися, що після революції все одразу зміниться. Що все буде, мов у казці й Україна в одну мить перебереться із країни Третього світу на перші клітинки політичної шахівниці. До цієї наївності добряче долучилися лідери думок, інтелектуали, котрі правдиво вірили, що у нас все вийде, причому вдасться це зробити дуже швидко. Наче вони не знали, що до влади придуть такі ж пройдисвіти, але цього разу не «абсолютне» зло, а, традиційно, «менше».

Інша справа, що якби вони так щиро не вірили й не заражали цим своїм завзяттям та налаштованістю на позитив усіх довкола, то не відбулися б і ті зрушення, на котрі зараз не зважає соціум, вимагаючи більшого.

Насправді країна повільно, але впевнено рухається в правильному напрямі. Навіть попри війну та, певною мірою, якраз завдяки їй. Давно було сказано: світ міняють війни та мистецтво. І те розчарування, котре відчують активні українці, що є на передовій боротьби з внутрішнім окупаційним режимом, присутнє майже постійно. Вони уявляли, що серед всього народу ті ж настрої й така ж готовність змінювати та змінюватись і, як не допомагати, то, принаймні, не заважати.

Одним із найважливіших зрушень Майдану було те, що ці 7-15% активних українців, котрі й втілили революцію в життя, дізналися одні про одних. Що вони такі не одні, кому стара система поперек горла стоїть і тим заважає вільно дихати. Перезнайомилися між собою, навели мости, завели зв'язки й скооперувалися уже на волонтерській чи іншій ниві.

Більшість завжди опиратиметься змінам. В ній аж ніяк не одні лиш прихильники ідеї повернення до правил, за якими доводилося існувати за режимів Кучми та Януковича, хоча ці правила чи то «поняття» й були зрозумілішими. Ситий рабським хлібом люд важко вивести з мороку. Світло духа не вказує їм путь, воно їх засліплює.

Те, що називали в Україні реформами, ніколи не приносило народові нічого доброго. Та бутафорія реформ періоду розпаду СРСР, а потім і в добу Кучми, і за Ющенка, і за Януковича, стала національною травмою, котра вмикає захисний механізм майже у кожного, хто чує слово «зміни».

Проте іншого виходу, як здійснювати реформи в українців немає. Тому активісти й волонтери приречені розчаровуватись, але рухатися далі, знімати полуду з очей інших. Інтелектуали та моральні авторитети – не лише попереджати про можливі загрози, а й зберігати оптимізм, освічувати, бути вчителями, а не погоничами. Більшість ж – опиратися поступу, але все більше до нього долучатися. Так вже розподілені ролі в суспільстві.

Тому немає часу розчаровуватись чи зачаровуватись та зупинятися на півшляху. Треба діяти.

Прекрасно, що, попри все, активна частина суспільства й сама не хоче зупинятися. Їй мало тієї децимі сьогочасних здобутків, вона вимагає більшого. Розуміє не тільки те, що український народ вартий кращого життя, а й готовий брати на себе відповідальність. Від такої їхньої готовності знову з'являється піднесеність і тягне говорити про високе, як в часи самого Майдану. Значить все вдасться.

Відкритий лист активістки «Маріупольської дружини»

Доброго дня, дорогі друзі, колеги з «Майдану Стрийщини»!

З щонайкращими побажаннями і величезною вдячністю за надіслані нам книги – патріот Маріуполя і України – Галбай Людмила Миколаївна.

У серпні місяці ми, подорожуючи по Закарпаттю і Львівщині, заїжджали і до Вас, у Стрий, і якраз попали на Майдан – я долучилася до плетіння сітки, ми послухали професійних співаків, а також познайомилися з Вами – я особисто мала бесіду з пані Лідою Ковальською. Потім п.

Лідія надіслала мені Ваш обіжник за серпень 2015р., де в розділі «Маріуполь український» висвітлена наша з пані Лідою розмова про ситуацію в Маріуполі на той час.

Я віддавна – член «Просвіти» в Маріуполі, також належу до грецького товариства (на 50% грекиня – батько), член «Маріупольської дружини» з 2014р., а з весни 2015р. – також активно дію у Громадському об'єднанні «Центр творчих ініціатив Єдність». І завжди до участі у мітингах і патріотичних акціях готую плакати, віршовані, іноді – з картинами.

Маріуполь звичайно, з літа 2014р. – форпост України на її сході, тож доводиться не менше докладати зусиль для перемоги на фронті, а й вести жорстоку боротьбу за владу в місті. Останні події, пов'язані з виборами, ще раз це продемонстрували. Я встигла 2 рази побувати членом міської територіальної комісії (перший раз мене вивели за поданням «доблесного» «Народного фронту» - це мене обурило так, що довелося підключити активістів – волонтерів, зокрема, - Галину Однорог, і мене поновили. А потім взагалі почало творитись щось зовсім непристойне : ЦВК звільнила всю

комісію, а далі ще гірше - остання комісія взагалі була неспроможна приймати будь-які рішення.

І як результат: вибори в Маріуполі не відбулися, бо наші металургійні гіганти (того ж Ахметова) забажали ще й політичну владу загарбати – тоді Маріуполю вже й настав би повний кінець! Та ми не дали. Бюлетені з типографії вирішили не забирати, вибори не проводити. ЦВК, якби була розумна, повинна була б зреагувати ще за 10 днів до виборів, та пан Охендовський не захотів, тепер хай відпокутує. Ніч в типографії – ото була ніч! Там почався наш Маріупольський майдан: чекали і можливого захоплення «тітушками» від Метінвесту, складали і співали пісень про наші вибори, про Метінвест, про голову ЦВК.

Всі камери знімали нас і викладали в соц. мережі.

Тепер чекаємо, що ж буде з нашими виборами? Не хотілося б їх проводити 15 листопада. А зараз зі своєю «Єдністю» готуємося до святкування «Дня української писемності». 8 листопада проведемо свято із залученням представників вищих навчальних закладів, шкіл, дитсадочків, інтелігенції і творчих особистостей. Буде і невеличкий концерт – у нас є такий, для наших місць незвичайний, колектив «Шумка» (окрім скрипок, сопілок, баяну є ще й цимбали). Також будуть вокальні і танцювальні номери. Сподіваємося, що свято пройде гарно. До речі, наша «Єдність» започатковує щорічно проводити фестиваль української пісні (хорові і вокальні колективи). У вересні вже пройшов перший фестиваль, більше 20-ти колективів приймали участь – усім сподобалося.

Ці заходи – еволюційний процес щодо здійснення українства в нашому місті, і ми будемо робити все, на що спроможні.

І наразі – революційні події, що стосуються виборів у нашому місті. Надсилаю вам зразки газет, які ми читаємо. Треба сказати, що особливої уваги заслуговує видання полку особливого призначення «Азов» - «Чорне сонце». «Азов» не тільки оборонив (та і звільнив Маріуполь), а й формує національну свідомість жителів нашого краю і міста. Надсилаю Вам ксерокопію сторінки цієї газети про історію Маріуполя (от де правда!) А то греки тут

несуться: - ми заснували місто Маріуполь! – а насправді воно з XIII ст. українське.

Ще раз висловлюю Вам величезну подяку за надіслану літературу – у нас такого не знайти.

Зараз читаю матеріали першої літературної наукової конференції «Національно – визвольна боротьба 20 – 50 років ХХ ст. в Україні» (з архіву сім'ї Пікуликів). Тепер ця література послужить і нам , бо для нас, східняків, є багато білих плям в нашій історії.

Чекаємо, коли нашій «Єдності» нададуть приміщення. Взагалі, плануємо добитися надання нам «Українського дому», про який громада нашого міста мріє впродовж десятиліть але й досі ця проблема не вирішена. Коли буде приміщення, влаштуємо й бібліотеку. Адже у кожного з нас є якась література, отож, позносимо. Наразі також збираємося відродити «курси української мови» для бажаючих. Я і моя подруга вели вже такі курси від «Просвіти», 3 роки я вела, 3 роки – вона.

Так що робимо, що можемо. Дуже рада, що у вересні мали змогу з Вами зустрітися і зав'язати контакт. З цього, принаймні для нас, є велика користь.

Сподіваюся на подальшу плідну співпрацю з вами, хочеться знову побувати у ваших краях.

Привіт і найкращі побажання від членів «Єдності».

До побачення! Слава Україні!

05 листопада 2015 р.

З повагою Людмила Миколаївна Галбай.

ЖОРСТОКІ ЖНИВА ГОЛОДУ

«...були це коні Апокаліпсису: Війна, Голод, Смерть і Мор»
(Р.Іваничук «Орда»)

Олександр Однороманенко

Я бачив усе те своїми очима, Як
гинули люди під тином в селі.

Я вижив тоді, малолітній
хлопчина, А ті, хто загинув, -
зітліли в землі.

... Так звично і стрімко весна
наставала. Землі дарувала гаряче
тепло,

Пташки щебетали, зозуля кувала,
Усе зеленіло і рясно цвіло.

Самі лише люди тому не раділи Ні пахощам цвіту, ні сонцю весни,
Ні співу дзвінкому пташок легкокрилих – У розквіту час горювали
вони.

Село мов завмерло – ні голосу пісні, Як вечір настане, не чути ніде,
Одні лише вісті – скорботні, зловісні, Що голод нещадний по селах
іде.

В оселях людей не було ні зернини – Усе підмели «активісти»
дотла:

Не шкода було ні старих, ні дитини, Так, ніби жили вони тільки для
зла.

Ходили ватагами, печі валяли, На сніг викидали старих і малих,
І вікна трощили, і двері ламали, Забувши про Бога, про совість і
гріх.

Про те, що було, навіть важко згадати: Вмирили десятками
кожного дня,

І сил не було, щоб як слід поховати, Відбути обряди хоча б
навмання.

Ні трун для мерців, ні хрестів на могили, А клали по кілька у яму
одну,

І рідні над ними тоді не тужили – Спішили хоч яму скоріш загорнуть.

Лиш мовчки втирали сльозинки солоні: Вціліти б живим, а мерцям – все одно.

А десь гуркотіли швидкі ешелони – Везли за кордон українське зерно...

О, рік тридцять другий, страшний тридцять третій!

Ваш чорний політ не забудеться нам. З тодішніх смертей проростало безсмертя

Й одвічне тавро окупантам-катам!

Геноцид українського народу, що почався під кінець 20-х років і продовжувався в 1937-38 роках, відходить у забуття безкарно для тих, хто були ініціаторами та виконавцями, а це Сталін, Ягода, Каганович, Єжов, Берія та їхні соратники. Ніхто не знає скільки жертв сховала земля Вінниці, Биківні, а пізніше Львова, тайги Сибіру та підземель ЧК, ГПУ, НКВД та КГБ. Скільки найкращих синів України було розстріляно, скільки невинних людей було замордовано, скільки дітей ті кати осиротили, скільки матерів втратили своїх синів, а жінки – чоловіків!? Сталін і його кліка знищили мільйони громадян «задля побудови комунізму» і що те все «було варте тих жертв».

Міжнародний трибунал в Гаазі засудив сербів, котрі вимордували кілька десятків тисяч мусульман, але ж у них тоді була війна, а в нас тоді був мирний час.

Дорослі свідки тих часів уже майже всі відійшли, а ще через кілька років не стане і тих, що на той час були дітьми. Архіви, хоча й залишилися, але й вони, мабуть, неповні. Аж до повстання незалежної Української держави тема голоду в Україні була під найсуворішою забороною, і вже цей один факт доводить, що радянська влада добре знала правду і дуже не хотіла випустити її зі своїх злочинних лап. Більшовицькі ідеологи ревно попрацювали, коли ще й сьогодні ті криваві часи здаються втраченим раєм, а ліві сили все ще виводять на свої першотравневі демонстрації хворих

на голову людей з червоними прапорами і портретами Сталіна, цього непрощенного ката нашої нації.

За роки української незалежності про Великий голод в Україні 1932-33 років видано декілька ґрунтовних книг, починаючи від «33-ій Голод» Лідії Коваленко і Володимира Маняка, «Чорна книга України» Володимира Яворівського, опубліковано десятки досліджень і сотні статей у пресі. В Україні діє Асоціація досліджень голодоморів, яку очолює Левко Лук'яненко. Всі ці матеріали побудовані на живих спогадах і свідченнях очевидців, врешті-решт спонукали український Уряд офіційно визнати загальноукраїнську трагедію і відзначати її жалібні річниці, проте й нині ще годі ствердити, що цей небачений в історії людства злочин зайняв належне місце в суспільній свідомості України.

І все ж мур замовчування пробитий. Сталося це великою мірою завдяки зусиллям українства вільного світу достукатися до світу, наукових кіл та інституцій. З вдячністю пам'ятаємо, яку бурю відгуків викликала книга Роберта Конквеста «Жнива розпачу» і її головний висновок: голод в Україні свідомо організувала комуністична Москва і його метою було знищення українського села, а з ним – етнічної основи українства взагалі. Власне, ця книжка змусила московських великодержавників замовкнути: про Великий голод в Україні довідався увесь світ. Коли в 1993 році незалежна Україна вперше відзначила 60-річчя цього антиукраїнського етноциду, тодішній Президент США Білл Клінтон надіслав Президентові України Леонідові Кравчуку телеграму співчуття, а 1 червня в Америці було проголошено Днем пам'яті жертв голодомору в Україні.

Рішучість і цілеспрямованість світового українства, передусім в Північній Америці, надихнули на дослідницьку працю американського історика Джеймса Мейса, який ще в 70-х роках досліджував новітню історію України, вивчив для цього українську мову, а згодом очолив спеціально створену комісію Конгресу США з вивчення Великого голоду в Україні. Вислідом цієї велетенської праці стали три томи записаних і в 1990 році виданих свідчень сучасників та очевидців голодомору.

Згадуючи голод 32-33 років минулого століття, неможливо не згадати інші фатальні для української нації події (голод 46-47 років), виселення з історичних земель, масові вбивства і т.д., які привели до непоправних втрат українського генофонду. Всі вони супроводжувалися неминучим винищенням українців як народу. Ось основні політично-соціальні фактори, які забрали мільйони населення і відбилися на процесах репродукції та відтворення генофонду:

- перша світова війна;
- громадянська війна 1918-1919 рр.;
- голод 1922р.;
- еміграція українців після громадянської війни;
- колективізація і зв'язана з нею депортація сільського населення;
- голодомор 1933 р.;
- урбанізація і масове заселення міст неукраїнським та сільським населенням і пов'язана з ним маргінезація;
- планове масове перенаселення людей з інших республік в села, вимерлі з голоду;
- великий терор – знищення української інтелігенції 1934-1937 рр.;
- масові вбивства неблагонадійних в Биківні чи Вінниці або в Татарці коло Одеси;
- депортація і жертви «визволення» 1939 року в Західній Україні;
- червень 1941 року – масові вбивства мирного населення в Західній Україні військами НКВС;
- втрати мирного населення під час німецької окупації;
- депортація в Німеччину на роботу;
- жертви німецького полону та нацистських концтаборів;
- втрати в рядах Червоної Армії;
- підчасвоєнна еміграція;
- післявоєнна іміграція партійних та господарських керівників, спеціалістів різних рангів, учителів, введення великої кількості військ НКВС та прикордонників в Західну Україну;

- післявоєнна депортація населення Західних областей України;
- «добровільна» репатріація автохтонного населення Польщі;
- Операція «Вісла» 1947 р.- виселення українського населення з Холмщини, Підляшшя, Лемківщини, Надсяння та пов'язані з тим масові вбивства;
- голод 1946-1947 років;
- знищення органами НКВС народних повстанців УПА, їх сімей та прихильників;
- постійна масивна планова, але неконтрольована іміграція чужорідних популяцій в Україну;
- злочинна діяльність провокативно-розвідувальних груп та каральних підрозділів НКВД-МГБ в Західній Україні;
- репресії інтелектуальної еліти в Західній Україні;
- вербування та переселення родин за межі України для підняття цілинних земель чи будівництва БАМу;
- Чорнобильська катастрофа 1986 р.
- війна проти московитів 2014 р. - ...?

Жертви голодомору 1933р.

Офіційної статистики голодомору не існує. В лютому 1990 р. ЦК КПУ вперше прийняв Постанову «Про голод 1932-1933 рр. на Україні та публікація пов'язаних з ним архівних матеріалів». Це перша офіційна згадка компартії про злочин проти невинних людей. До цього часу голод заперечувався. В архівному фонді ЦУНГО (Центральне Управління народно - господарського обліку) СРСР зберігається доповідна записка заступника начальника відділу обліку населення і охорони здоров'я Курмана за 14 березня 1937 року , в якій повідомляється: ряд спеціальних обстежень за виїздом на місця показав, що в Україні, Азово-Чорноморській, Курській і Воронежській областях у 1933 р. значна кількість смертей не відображена в книгах запису актів громадянського стану.

За офіційними даними в Україні 1933 р. зареєстровано 18503 тис. смертей (для порівняння: в 1931 р. померло 514,7 тис., у 1934

р. – 484,4 тис.). Якщо за норму взяти півмільйона смертей, то понаднормативний рівень 1933 р. за розрахунками С. Кульчицького міг би становити не більше 1350 тис. людей. Фактично, як свідчать дані перепису 1937 р. навіть подвоєння цієї цифри не дало повної картини втрат від голоду. Відомості перепису 1937 р. вперше з'явилися в радянській публікації лиш через 50 років після перепису (в «Огоньке» (№51, 1987 р.). За різними даними фігурують цифри від 165,7млн. до 145 млн. замість очікуваних 171 млн.

У 1936 р. в УРСР проходили вибори, в зв'язку з чим складались списки населення. ЦУНГО встановило в Україні 30157609 осіб. Кількість людей, яка на той час була в концтаборах НКВС і колоніях Наркомосу, становила 1956217 і в виборах участі не брала. За висновками фахівців покладатися на оцінку ЦУНГО за цей період не можна внаслідок серйозних прорахунків у переписі населення. Треба пам'ятати, що на 1933 р. площа України становила 468,0 тис. кв. км (без Західної України, Північної Буковини, Бессарабії, Закарпаття та Криму) з населенням 33 млн. Статистика Державного Політичного Управління (ДПУ) при Раднаркомі УРСР охоплює відомості, починаючи від 1 грудня 1932 року і лише до 15 квітня 1933 року, тобто за 4,5 місяців. За цей час кількість жертв від голоду становила 2420100 осіб і 2000 випадків людоїдства.

Середньомісячна кількість померлих дорівнювала $2\,420\,100 : 4,5$, тобто 537 800 осіб. Голод тривав до серпня 1934 року – 8-10 місяців. За жовтень-листопад жодних даних немає. Якщо перемножити середньомісячну кількість смертей на 8 місяців (з 1.12.32р. до 1.08.33р.), то орієнтовно кількість померлих можна порахувати наступним чином: $537800 \times 8 = 4\,302\,400$ осіб.

Усі відомості щодо голоду та жертв у районних відділах ДПУ суворо засекречували та шифрували. Із Харкова – тодішньої столиці – республіканське ДПУ негайно вислало шифровки до Москви в Союзне ООДПУ керівникам В.Р. Менджинському або Г. Ягоді, а вже Ягода особисто доповідав Сталіну. Звіти про кількість жертв голоду на всіх рівнях ДПУ УРСР негайно знищувались. У

архіві дані не збереглися. З якою метою знищувалися всі цифрові зведення про наслідки голоду? Що приховувало ДПУ?

В період весни і літа 1933 р. інтенсивність смертності порівняно з зимою зросла вдвічі, а в деяких районах втричі. Зростання кількості смертей з 15.04 до 31.07.33 р., тобто за наступних 3,5 місяці було більше, ніж в 2,5 рази. Таким чином кількість загиблих дорівнює 7,1 млн. (точніше 7 125 850 осіб). Однак ця цифра не включає всіх тих, які рятуючись від голодної смерті, втікали за межі України і там вмирали; тих, які гинули посеред полів уздовж залізниці; тих, які масово гинули в містах і їх неопізнаними звозили до загальних ям, і тих, які померли до 1.12.32р., бо статистика ДПУ не давала зведень за жовтень-листопад 1932р.

У зв'язку з відсутністю достовірних даних щодо голоду в Східних областях України, доводилося обчислювати втрати населення розрахунковими методами. Смерті жінок дітородного віку призвели до переривання продовження роду, що чітко підтверджує перепис 1959 року. Найбільшу нестачу 25-29-річних жінок перепис 1959 року зареєстрував на Дніпропетровщині. В усіх областях, що тоді перебували в складі УРСР, покоління 20-24-річних жінок у сільських місцевостях на 1 104 тис. (15,9%) перевищує покоління 25-29-річних. Деформація вікової піраміди народонаселення була настільки істотною, що збереглася через чверть століття. За першими розрахунками втрати від голоду дорівнювали 3 189 тис. осіб.

Дослідження продовжувалися у зв'язку із сенсаційною знахідкою. Директор Центрального Держархіву Жовтневої революції В.В.Цаплін знайшов лист І.Кравеля до Й.Сталіна і Молотова під заголовком «Про попередні підсумки Всесоюзного перепису населення», датований 14.03.37р. І.А.Кравель був начальником ЦУНГО (Центрального Управління народно - господарського обліку), нагороджений орденом Леніна за зразково проведений перепис, а потім заарештований і розстріляний. У листі говориться, що дані перепису скориговані і відрізняються від істинних на 6520000 чоловік. На Україну припало 27%

фальсифікаторської поправки, що дорівнює 6,5 млн. таким чином, перепис населення 1937 року насправді зареєстрував в Україні не 30158000, а всього 28387000 осіб. Перерахунок збільшив кількість демографічних втрат з 3189000 осіб до 5348000. Вилучення 342 тис. осіб – жертв репресій 1934 року дає цифру 5 млн. осіб. Одержана цифра включає не тільки тих, хто загинув від голоду, а й ненароджених, бо інакше було б штучне обмеження впливу голоду на демографічні процеси. Зрозуміло, що в час голоду і після нього (принаймні 9 місяців) мусила зменшитися кількість народжень.

НАСЛІДКИ ГОЛОДУ 1946-1947 РОКІВ

Голоду 1947 року, як і голоду 1933, можна було уникнути. В звітах місцева влада намагалась занижити масштаби голодуючих, тому офіційна цифра (2,7 млн.) голодуючих не відповідає дійсності. Доказом можуть служити звіти окремих областей. Офіційно визнано, що в Запорізькій області голодувало лише 85000, хоч усіх колгоспників нараховувалося 850000. В одній тільки Дніпропетровській області виявлено 16000 хворих на тиф. Унаслідок недоїдання до літа 1947 року 1 млн. сільського населення страждало дистрофією.

У 1946 році кількість селян, які не виробили жодного трудодня, досягла 1,5 млн. осіб. Опір населення проти хлібозаготівлі приводив до посилення репресій. Міністерство юстиції УРСР сповіщає, що за 1946 рік і 1-й квартал 1947 року судові органи республіки розглянули 1681 справу за порушення графіку виконання хлібопоставок. Фактично був засуджений кожний 16-й голова колгоспу. Всіх голів колгоспів нараховувалося 26.745. З грудня 1946 р. зросла кількість засуджених за

розбазарювання та крадіжку хліба: в жовтні 1946 їх було 997, у листопаді – 2313 осіб.

М.С.Хрущов у листі за 15 жовтня до Сталіна звернув увагу на те, що «посуха, яка мала місце на Україні, знизила врожайність хлібів наполовину проти попередніх оцінок». Але Сталін заявив, що треба покінчити «з небільшовицьким ставленням до справи організацій хлібозаготівель і забезпечити виконання плану». Голод охоплював дедалі більші території республіки. Лише в Західній Україні населення не голодувало. Швидко зростала смертність. Протягом січня – грудня 1947 року середній рівень смертності дорівнював 20 тис. осіб, у січні 1947 року 30 тис., у лютому 38,5 тис., у березні 51,4 тис. тис. чоловік (ЦДАРЖ УРСР, ф.582, 11 спр. 112, арх. 2). Висока смертність і вплив сільського населення позначилися на його чисельності. З 01.01.1947 р. до 01.01.1948 р. в 16 східних областях кількість населення зменшилася на 28 тис. осіб, незважаючи на повернення демобілізованих з лав Червоної Армії (ЦДРАРЖ УРСР, оп.11, тр 112, арх.2). Якщо в 1946 році померло 90 тис. осіб, то в 1947 р. понад 186 тис. (ЦДАРЖ УРСР, ф.582, оп.11, стр.80, арх.6: спр.112, арх. 5). В 1947 р. сумарно по 16 східних, двох південних, в Ізмаїльській та в Чернівецькій областях померло більше 582 тис.,(спр. 112, арх.7, 84,85; спр. 80 арх. 8, 85, 86). І це лише ті випадки смертей, що були зареєстровані ЗАГСами УРСР, бо люди, які гинули за межами республіки, у Молдовії, Закавказзі, в Російській Федерації, не потрапляли в реєстри ЗАГСу. Величезна кількість селян вмирала в межах республіки, але не мала зі собою жодних документів і їх смерть не була занесена в акти громадянського стану, тому точних статистичних відомостей про смертність під час голоду немає.

Все це відбувалося на фоні експорту 1,7 млн. тонн пшениці, причому значну її частину віддали безплатно у вигляді допомоги іншим країнам. Протягом 20-ти днів з 1 по 20 липня 1947р. до кримінальної відповідальності було притягнуто 3226 чоловік, 1768 з них за збирання колосків у полі (кара: за десяток колосків 10 років таборів).

Селяни цілими сім'ями покидали колгоспи і мандрували в міста чи села, де можна дістати їжу. В спеку долали тисячі кілометрів, хворі, обідрані, брудні, з маленькими дітьми на руках. В основному добиралися в Західну Україну, Кавказ, Російську федерацію, Молдавію. Голод спотворював моральні норми, штовхав людей на злочини. З 1 січня 1946 р. по 1 січня 1947 р. кількість жінок та підлітків зменшилась на 283900, основна частина з них загинула. В цю кількість не включені старі люди, малі діти і ненароджені. Взимку та навесні 1947 р. відхід селян з колгоспів ще посилювався. Остаточна цифра наслідків голоду 1946-47 рр. не відомі, вважають, що в цей час Україна втратила 2 млн. селян. Офіційні архівні документи подають занижену цифру – 800тис. Зрозуміло, що це лише ті, смерть яких зареєстрована в актах ЗАГСів України. Загальна кількість хворих, госпіталізованих і померлих під час голодомору: - хворих 3 203 145; - госпіталізовано - 298 518; - померло 101 637.

Величезна кількість голодних прийшла і в Галичину. Протягом 1946-47 рр. безперервним потоком по селах Західної України йшли поодинокі жінки, старі хворі чоловіки, просили хліба, картоплі, юшки. Йшли люди, які колись мали своє господарство, хату, їжу, сім'ю. Обездолені і принижені, їх було багато – сотні, тисячі. Невеликими групами мандрували жінки з дітьми і вагітні, чоловіки яких захищали Батьківщину в Червоній Армії. Жебрали, щоб вижили діти. Яка нечувана несправедливість випала знову на долю українського селянства. В Західній Україні голоду не було, але селяни були обтяжені податками (контингентами), виснажені більшовицьким терором (вивози, арешти, облави і розстріли), змучені гостюваннями уповноважених різних рангів, які й не допускали думки, щоб за столом не було «горючого», заклопотані нічними відвідинами бійців УПА, яким потрібна була поміч (їжа, мило, чиста білизна, ліки, догляд за пораненими), але навіть у такій складній ситуації простягали руку допомоги голодуючим, з повним розумінням віднесли до скривджених, давали їжу і притулок знедоленим братам з великої

України - найбагатших земель в усій Європі. В той же час, коли голодні українці просили їжу у москалів, ті їх – виганяли.

Немає сумніву, що в проміжку 1926-1959 років сталася національна катастрофа. Стався ефект «демографічної смерті» (під час голоду та війни загинули мільйони молодих українців, які не встигли народити нащадків). Не варто скидати з рахунку й асиміляцію та страх: чимало українців «стали» в ті похмурі часи росіянами. Дещо статистики: в 1970 р. українців в СРСР 40,7 млн., росіян – 129 млн., а до 1989 р. число українців зменшилося, і сталося це вперше (згідно з офіційними даними) за все ХХ століття. За два десятиліття правління Брежнєва - Андропова – Черненка - Горбачова українська нація недорахувалася 2,7 млн. Число українців протягом століття на теренах колишнього СРСР збільшилося на 38%, а росіян – на 170%!!!

Кожен рік віддаляє нас від тих страшних часів, але залишилися (вже не тисячі, а, може, десятки людей) свідків жахіття голоду. Світ визнав, що голод в Україні забрав мільйони життів. Так 7 листопада цього року був відкритий пам'ятник жертвам голодомору 1932-33 років. Ще в 2006 році Уряд США запропонував нашому Уряду встановити пам'ятник цієї трагедії. Цього року Лариса Курилас – українка американського походження здійснила задум. Недалеко від Капітолію встановлений меморіал пам'яті, який відображає пшеничне поле. **Напис свідчить «В пам'ять про мільйони невинних жертв штучного голоду в Україні, спланованого і втіленого сталінським тоталітарним режимом».** Бізнесмен, який виділив на встановлення меморіалу 2,5 млн. дол. порівняв Україну з пшеничним полем, яке залишається полем надії і безмежного розвитку до тих пір, поки на ньому зберігається хоча б одне пшеничне зерно.

В Стрию теж жили люди, яких до кінця життя мучили спогади з їхньої юності чи дитинства про той голод, який вони пережили. Вперше таке свідчення я почула з уст колишньої вчительки ботаніки та біології Кузьмук Анни Іванівни. Так трапалося, що я допомагала їй купити продукти додому, бо самій вже було важко

виходити на вулицю, тим більше стояти в чергах за продуктами. Був 1981-й рік, тоді Анна Іванівна довірливо розповіла мені, як вона вчилася в педучилищі (сама родом зі Слобожанщини), як її молоду вчительку в числі 30тисяч спеціалістів скерували в Західну Галичину вчити дітей. Я з теплотою згадую цю людину. Вона була високою, досить вродливою, терплячою до наших дитячих витівок в класі, любила землю. Старалася прищепити нам, дітям цю любов, ми часто виходили з нею на земельну ділянку, закріплену за СШ №1, біля стадіону «Авангард». А те, що розповіла мені Анна Іванівна тоді, в 1981 році, запало мені в душу на все життя. Тоді, в 1981 році теж нелегко було з харчами, треба було вистояти чергу за шматком масла (в одні руки 200 грам), олією чи яйцями. Та Анна Іванівна не зважала на ці труднощі і не нарікала. Тоді вона була вже давно на пенсії. З дому майже не виходила. Я, повертаючись з роботи, старалася придбати їй необхідні продукти.

Ось що я почула від своєї вчительки: «Я вчилася в Харкові в педучилищі. Зрідка приїжджала додому. На той час у нас на Слобожанщині вже панував голод. В місті було якось легше вижити. Одного разу дядько й каже мені: Аню, ти така велика, така зваблива, а в нас тут такі дівчата та діти пропадають. Краще не приїжджай.» Були непоодинокі випадки людоїдства. Дійшло й до нашої родини. Померла моя дядина. Ледь затягнули її на сільське кладовище. Люди масово пухли від голоду. Похоронили її з обручкою на руці, бо не могли зняти – руки опухли. Тож вночі дядько пішов на кладовище та й став розривати могилу, щоб зняти золоту обручку, щоб виміняти на хліб. А коли зірвав кришку з труни, трупні газы підняли капроновий шаль, яким була накрита покійна. Дядькові здалося, що вона встає і він зомлів від страху. Так пролежав до ранку на кладовищі, поки його не знайшли люди. Та недовгий був його вік, від отриманого переляку видно не витримало серце і він до вечора дійшов».

Доля звела мене ще з одним чоловіком Погорілкою Миколою Яковичем, який працював робітником на заводі «Темара». Зблизила нас любов до книжки. Це був чоловік пенсійного віку, дуже енергійний, великий книголюб. Народився Микола Якович на Кіровоградщині, де в 30-х роках панував голод. Всі ці жахіття знищення селян відбувалися на його дитячих очах. Добре пам'ятав різні жахливі випадки. Розповідав, як діти опухали від голоду, як їздили спеціальні бригади по селі і підбирали покійників, а також опухлих від голоду, котрі просилися не забирати їх. Та їх везли на підводах до виритої великої ями, і просто заривали. Пам'ятав, як сусідка їхня, котра зварила найменшенького сина Ванька, щоб нагодувати старших дітей, ходила по селі та й голосила «Ваню, Ваню...». Біля залізничної станції сиділи двійко дітей і побиралися, але їм майже нічого не жертвували. Тоді мама випалила їм очі кислотою, щоб люди змилосердилися бодай над дітьми. Спогади Погорілка М.Я. увійшли до «Чорної книги України». Я не могла її дочитати, бо кожна сторінка – страхіття голоду. Важко навіть уявити, що наш народ міг таке пережити.

Чи можна таке забути? Чи можна таке простити? Не маємо права. Мусимо не тільки пам'ятати, а й діяти, щоб таке жахіття не повторилося. І тепер очевидно, що цей морок знову суне на нас з імперії абсолютного зла.

В Україні немає вибору – мусимо боронити життя своє і Гідність і Свободу.

Підготувала Лідія Ковальська

Звіт
за серпень - жовтень 2015 року
(допомога мобілізованим стрілянам в зоні АТО)

Поступило коштів : Серпень – 33 461 грн.
 Вересень – 9 531 грн.
 Жовтень – 11 195 грн.
Всього : 54 187 грн.

1. Витрачено :

Серпень

- 308 грн. – закуплено національні Українські прапори та відправлено в 128 гпб
- 7499 грн. – придбання 19 пар берців
- 1100 грн. – допомога матері загиблого в АТО Лі Артура (до відкриття пам'ятника на могилі)
- 1739 грн. – зібрано спеціально та видано на виготовлення меморіальної дошки загиблому в АТО Ковалю Павлу
- 825 грн. – закуплено продукти для поранених у Львівському госпіталі
- 235 грн. – закуплено казан та миски в зону АТО
- 3106 грн. – придбано 7 комплектів камуфляжної форми та 2 кепки
- 3550 грн. – закуплено 7 комплектів камуфляжної форми, білизна .

Вересень

- 2280грн. – допомога ДБ ОУН
- 1000 грн. – закуплено продукти для поранених у Львівському госпіталі (пожертва священника о. Віталія)
- 7000 грн. – придбання 14 пар берців
- 190 грн. – придбання кирки для зони АТО

- 4000грн. – закуплено та відправлено в зону АТО запчастини для реанімобіля «Покрова – 1»

Жовтень

- 1900 грн. – основа для маскувальних сіток
- 389 грн. – відправка вантажу в зону АТО
- 850 грн. – придбання камуфляжу для Губалія М.
- 2160 грн. – придбання берців (4 пари)
- 2970 грн. – оплата 55 пар тактичних рукавиць

2. За період серпень – жовтень 2015 року надано допомогу в забезпечені мобілізованих стриян, які проходять службу в підрозділах ЗСУ – 24 омбр, 14 омбр, 72 омбр, 53 омбр, 44 артбр, 81 аембр, 223 зрп, 93 омбр, 128 гпб, Національна гвардія, ДБ ОУН.
3. Відправлено вантажу через «Нову пошту» на схід України в зону АТО до мобілізованих стриян протягом серпень – вересень 2015 року – на Володарське – 408 кг, на Волноваху – 1550 кг, на Держинськ – 408 кг, на Вугледар – 164 кг, на Мангуш – 408 кг, на Покровське – 60 кг, на Цюрюпінськ – 816 кг, на Маріуполь – 1346 кг.
4. Сплетено та відправлено 11 маскувальних сіток.

Статут дружини АЗОВця

У сім'ї повинна підтримуватися азовська дисципліна. Чоловік зобов'язаний підтримувати її, строго дотримуючись статуту, і утримувати дружину в повній бойовій готовності.

Глава 1

Дружиною азовця може бути особа жіночої статі, що володіє наступними ознаками:

- красива
- акуратна
- скромна
- віддана чоловікові.

Бути дружиною – подвиг.

Подвиг, який дано зробити далеко не всякій жінці.

Дружина азовця ніколи не повинна забувати, що вона на голову вище інших жінок.

Поведінка дружини азовця має відповідати чинам її чоловіка.

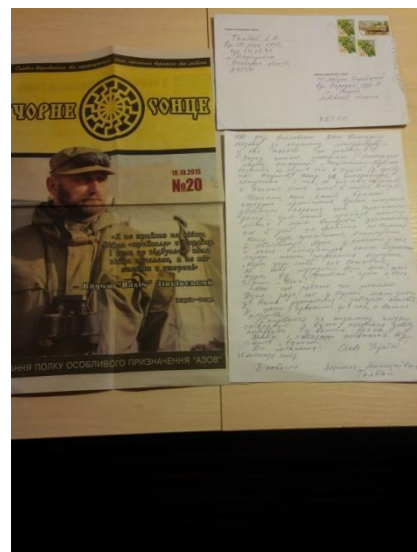
Родинне вогнище для дружини азовця є святинею і осквернити його – найтяжчий злочин.

Дружині азовця забороняється йти на зближення з будь-якою особою чоловічої статі, що не воювала, щоб не підірвати авторитет чоловіка та не провокувати його на винесення догани дружині.

Ніхто не має права цілувати дружину азовця, тому це входить в обов'язки чоловіка. Порухення даного правила для осіб чоловічої статі тягне за собою часткову або повну втрату зубів.

Всі бажання чоловіка – закон і повинні виконуватися беззаперечно, точно і у визначений термін.

Дружина азовця має право:

- на отримання грошового заохочення у розмірі, встановленому чоловіком.
- цікавитися у чоловіка про місце його перебування та стан здоров'я, проте коли чоловік перебуває на бойових, дзвонити йому суворо заборонено.
- вимагати відвідування сім'ї, якщо командування АЗОВа дає можливість поїхати на ротацію і вимагати відвідувати сім'ю у випадку бойових дій.

Загальні обов'язки :

- Утримуватися за відсутності чоловіка відвідування розважальних закладів
- Удома, на ротації оточувати чоловіка увагою, але при цьому не діяти на нерви
- Постійно повідомляти чоловіка про стан справ у період його відсутності
- Уміти прати і смачно готувати

Дружина азовця несе відповідальність :

- за зовнішній вигляд і здоров'я чоловіка
- після прибуття чоловіка повинна приділяти йому максимальну увагу
- завжди бути готовою зустріти чоловіка і проводити його
- при відбутті чоловіка закривати двері на замок, міцність якого перевірена чоловіком і відкривати при погодженні з чоловіком.

Глава 2

Особливі обов'язки:

- Дізнаватися не менш ніж за добу про виїзд чоловіка на фронт
- Точно розраховувати момент прибуття чоловіка, враховуючи можливості маневру по дорозі додому
- Повідомляти заздалегідь про прибуття тещі у період ротації чоловіка

Глава 3

- Дружина азовця відповідає за підтримку внутрішнього порядку в будинку.

- Діти азовця – квіти життя. Вони мають знати напам'ять Декалог та Молитву українського націоналіста. І у момент відсутності батька зачитувати їх з мамою.
- Про кількість дітей дружина має право домовитися з чоловіком і строго дотримуватися його вимог.
- Зовнішній вигляд дитини не повинен давати привід питати про участь чоловіка у процесі виховання.
- Дружина азовця виховує дитину, прививаючи любов до Батьківщини і ненависть до ворогів української Нації.

Глава 4

- Обмундирування дружини повинно бути модним і перебувати в експлуатації до терміну, встановленого чоловіком.
- Прання та приготування Їжі повинні проводитися за відсутності чоловіка.
- Дружині азовця категорично забороняється бути в присутності чоловіка в неохайному вигляді.
- Дружина азовця повинна бути свідомо, морально стійкою, вміти у суперечці знищити будь-якого українофоба.

На різних заходах дружина повинна:

- Радіти будь-якому прояву уваги з боку чоловіка
- Хвалити чоловіка перед подругами та знайомими, формувати у їх свідомості образ справжнього чоловіка
- Стійко і мужньо переносити всі тяготи сімейного життя з українським добровольцем
- Будити чоловіка у разі тривоги, а в разі пожежі або іншого лиха виносити його з дому в першу чергу
- Влаштовувати собі розвантажувальні дні з метою зменшення матеріальних витрат і збереження фігури
- З підйому доповідати чоловікові останні новини політичного і економічного життя, про стан справ в АЗОВі, країні та світі
- Брати активну участь у діяльності Цивільного корпусу АЗОВа.

Заходи виховання дружини :

- Переконавання; - примус

Чоловік зобов'язаний :

- Періодично оголошувати подяку дружині перед сном
- Давати дружині звільнення перед виходом на роботу, при можливості перебирати на себе частину господарських справ
- Здійснювати з дружиною культпоходи
- У разі зразкової поведінки і відмінного господарювання надавати дружині відпустку

Дружина має право :

- Подавати чоловікові скаргу у встановленій ним формі
- Категорично забороняється подавати скаргу перед відправкою чоловіка на схід або під час прийому їжі

Чоловік завжди правий !!!

Якщо чоловік не правий, дивись попередній пункт.

Заохочення, які застосовують до дружини :

- Нагородження подарунком
- Можливість зробити селфі поруч із чоловіком і право викласти його в Instagram
- Право запросити в гості маму дружини

Стягнення, що застосовуються до дружини :

- зауваження
- догана
- сувора догана
- наряд на кухню
- позбавлення матеріального заохочення

Глава 4

Кожна дівчина, яка стоїть на порозі почесного звання – дружини азовця – повинна ознайомитися з вимогами цього статуту.

У разі незгоди хоча б з одним пунктом цього статуту, дівчина не гідна претендувати на почесне звання – дружина азовця і підлягає негайній заміні.

Молодіжне крило
ГО «Майдан Стрийщини»

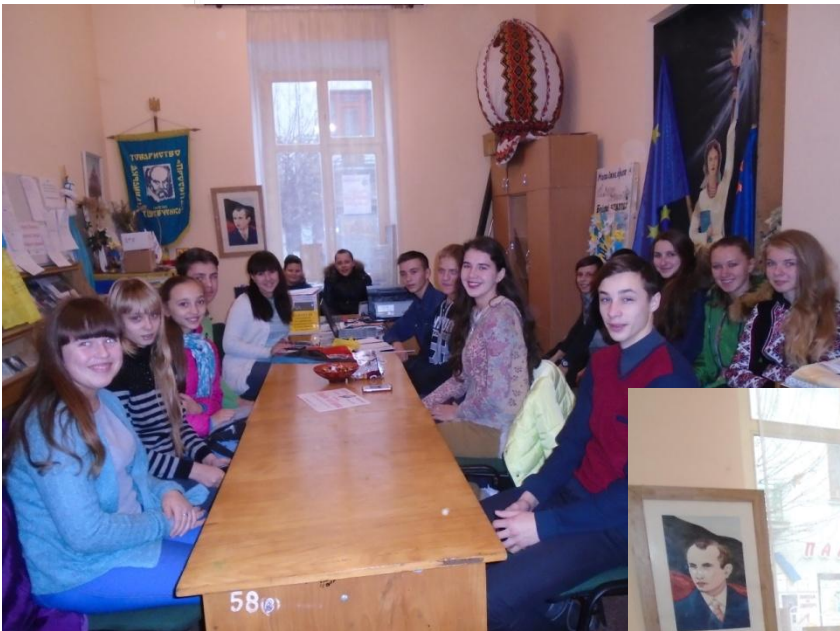
“БОЙОВІ БДЖОЛИ”

25.11.2015 р.

Початок 15:00

ЗАХІД Україна - це Європа

Відбудеться на Майдані Незалежності біля трьох будителів

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ «МАЙДАН СТРИЙЩИНИ»

82400, Львівська обл., м. Стрий, вул. Народна, 8

st.maydan@gmail.com www.smaidan.jimbo.com

Наші реквізити: ЕДРПОУ / ДРФО 39527322, Львівська філія ПАТ
КОМЕРЦІЙНИЙ БАНК «ПРИВАТБАНК», МФО 325321

Розрахунковий /рахунок № 26007053827960

Тел.. 093 539 08 35